

Vitez u Svjetosti

Najbolji ljudi su prikriveni
Ili potpuno nepoznati.

Stolac je bio pun vojske. April 1992 god., rat je počinjao. Oprezo su se spuštali sa Ošanića i Barana silazeći u grad gotovo nevidljivo ali sigurni u vlastitu svoju nadmoć. Ljudi su nagađali i strahovali ali nasilja nije bilo niti se osjetila panika. Uostalom, većina ljudi nije ni znala šta je rat a ono što nemamo u iskustvu kao da i ne postoji. Bar se možemo zanositi.

U kino – sali su se održavala „predavanja“ i neka vrsta savjetovanja lokalnog stanovništva i oficirskog kadra.

Naivnost bijaše velika jer je narod očekivao objašnjenje za ono što je svakome bilo savršeno jasno. Ali čovjek ne želi vjerovati u loše znakove onda kada zlo prevladava nadajući se dobru. Uzaludno i površno, ali bilo kakva nada dobro dođe u teškim vremenima. Većina je kao i obično razmišljala o uzroku i posljedicama zanemarujući činjenicu da u zbilji postoji jedino Božije djelovanje. Brkati oficiri su se u sebi smijali pojašnjavajući početak rata dok su iznenađeni Bošnjaci preko oka motrili namah „obučene“ (u uniformu) dojučerašnje komšije i prijatelji. Ali zlo uvijek dolazi iznenada i nije ga lako prepoznati.

Vojnici su iz dana u dan gradom šetali naoružani nazivajući svoj dolazak do Neretve „oslobađanjem“ dok su bjegunci istu stvar zvali „okupacijom“ i padom grada. Jedni su organizovano pobjegli dok su neki ostali, zbunjeni i u teškim nedoumicama. Ipak, ubijanja nije bilo.

Nekako, u to vrijeme jedna pobožna žena usnila je ruju, Božanski san. U svom snoviđenju vidjela je čovjeka u Podgradskoj mahali (tog vremena) kako prekriženih nogu levitira okupan svjetlošću. Svuda oko njega bila je svjetlost a izvirala je i iz samog tijela. On joj je rekao: „Ti se ne boj, ovdje ništa neće biti“, misleći na moguće pokolje i poniženje što se i obistinilo. Nakon toga je u snu vidjela mnoštvo derviša (oko nekadašnjeg harema a kasnije partizanskog spomenika) kako podižu ruke i veličaju Boga Uzvišenog tekbirima. Zna se da je tu sahranjen (prije više od 400 godina) Šejh MURTEZA. Kada su komunisti u prošlom stoljeću htjeli proširiti partizansku kosturnicu, naišli su na tijelo šejh Murteze, potpuno očuvano i neraspadnuto. Pobjegli su glavom bez obzira a sveta predaja kaže: „Zemlja ne jede tijela poslanika i evlija.“ Ovo zato jer je na njih pao sif (Božije Ime) Hajj (Živi) te se njihova tijela ne raspadaju u zemlju. Jedna predaja kaže: „Poslanici i Evlije klanjaju u svojim grobovima kao u svojim kućama.“

I još: „Da nije onih u mezarima (koji mole) stradali bi oni na površini zemlje.“

Tijelo šejh Murteze leži neraspadnuto više od 400 godina i zadatku budućih generacija bi mogao biti da mu naprave spomenik kao zaštitniku grada.

Također, po svemu sudeći i šejh Mustafa Žujo je rođen u Podgradskoj mahali tu je odrastao da bi se nakon izvjesnog vremena preselio u Ćuprijsku mahal (kuća i danas postoji). Prije toga je stanovao u kući tačno ispod Podgradskih kula.

Ko je od njih dvojice (šejh Mustafa ili šejh Murteza) došao toj ženi u snoviđenje kao svjetlosni vitez?!

Ili možda obojica!

Znamo da je Ibn – Arebi rekao kako duhovno viteštvo obuhvata period od osamnaeste do četrdesete godine života. A zna se da je šejh Žujo ostavio dovu na Stocu i rekao: “Dok ja budem ovdje, mirno spavajte.”

Duhovni velikani su često zaštitnici gradova, Bog Uzvišeni im daje tu moć kako bi im se (baš kao i šehidima) pisala dobra djela i nakon smrti.

Nama, običnim ljudima se knjiga djela smrću zatvara. Jesu li oba šejha štitila grad u teškim vremenima?

U drugom svjetskom ratu Njemačka vojska je ušla u Stolac samo par sati prije mogućeg pokolja.

Šejh Murteza?

Šejh Mustafa?

Ili možda obojica ali nikada nećemo pouzdano saznati. No, ko zna, on zna.

Vrijedilo bi da oni koji zapamte prenesu budućima jer obojica velikana zaslužuju da ostanu u kolektivnom sjećanju.

<https://jasminko.github.io>

(Slika – Nišan Šejha Mustafe Žuje)